

Hồi 36

Một tay lật trời

Thanh Lam nghe thấy tiếng nói của đại hán ấy vội ngừng đầu lên nhìn, liền giật mình kinh hãi thất thanh kêu gọi:

- Lan Nhi! Lan Nhi!

Liễu Kỳ bị người gầy gò bé nhỏ dùng một thế kiếm rất quái dị làm cho kiếm của nàng bị rung động mạnh mà rớt xuống còn người nàng cũng lão đảo mấy cái mới đứng vững được. Nàng nũng nịu quen đi rồi, có bao giờ bị ai hà hiếp như thế đâu nên hai mắt đỏ ngầu, tức đến suýt khóc thành tiếng được. Nàng chỉ mong Lam đại ca như một viên tướng công vừa ở trên trời giáng xuống, sẽ đánh bại đối phương để gỡ lại sĩ diện cho mình khỏi phải bực tức nữa.

Ngờ đâu chàng vừa đỡ mình dậy, chưa an ủi mình nửa câu, đã bỏ mình đi theo người nọ vào trong rừng rồi. Nếu chàng chẳng nói chẳng rằng thì nàng còn tưởng chàng đuổi theo kẻ thù thực sự, nhưng bây giờ lại nghe thấy chàng gọi đối phương là Lan Nhi.

Nghĩ tới đó, nàng tự nhủ rằng:

“Lan Nhi? Chẳng lẽ tiểu tử ấy chính là con Lan Nhi chẳng?”

Đầu óc của nàng như bị búa tầm sét đánh trúng, nàng cảm thấy choáng váng vô cùng và nghĩ tiếp:

“Cho nên chàng mới khỏi cần để ý tới ta sống chết ra sao. Dù sao chàng cũng không coi ta bằng Lan Nhi”

Tính thiếu nữ cái gì cũng có thể nhường được, duy có tình yêu là không bao giờ chịu nhường cho ai một chút nào hết.

Lúc này nàng cũng không biết mình là tức, là giận, là oán hay là hận. Nói tóm lại, nàng chỉ biết mình đau lòng, rồi nàng nhặt thanh kiếm lên, nước mắt dàn dụa như mưa.

Nàng mồ côi cha mẹ từ nhỏ, chỉ có mình sư phụ là người thân yêu nhất. Bây giờ nàng tựa như một đứa trẻ bị người ta bắt nạt, kêu “Mẹ” một tiếng mà khóc oà lên vậy, nên nàng vừa khóc vừa gọi:

- Sư phụ!

Rồi nàng chạy một mạch xuống dưới núi.

Hãy nói Thanh Lam vừa gọi dứt tiếng “Lan Nhi” đã nhảy xổ vào trong rừng, nhưng vì Lan Nhi đi trước chàng một bước nên chàng

vừa vào tới trong rừng liền đưa mắt nhìn chung quanh chỉ thấy cây cối trong đó rậm rạp tối om thôi, chứ không thấy một bóng người nào hết.

Chàng chạy về phía trước để tìm kiếm, nhưng cũng không thấy Lan Nhi đâu cả. Sự thực khu rừng này rậm rạp như vậy, dù Lan Nhi có núp ở quanh đó thì chàng chưa chắc đã tìm thấy nàng được.

- Lan Nhi ! Lan Nhi!

Nhưng không thấy người nào trả lời cả, chàng đoán chắc Lan Nhi rời khỏi khu rừng này rồi. Chàng thắc mắc vô cùng thầm nghĩ:

“Tại sao Lan Nhi cứ phải ẩn núp và tránh né như thế?”

Nghĩ đoạn, chàng ngừng bước ngấm nhìn bốn chung quanh một hồi rồi đành phải đi theo đường cũ trở ra. Ngờ đâu ra tới ngoài bãi cỏ nơi sườn núi lại không thấy Liễu Kỳ đâu hết. Chàng liền lớn tiếng kêu gọi:

- Kỳ muội ! Kỳ muội...

Chỉ có tiếng vang ở bốn chung quanh vọng lại thôi, chứ không có tiếng ai trả lời lại chàng hết. Chàng nóng lòng và lo âu vô cùng, liền nghĩ tiếp:

“Rõ ràng nàng đứng ở đây, sao bây giờ nàng lại bỏ ta đi trước như thế ?”

Chàng đứng ngẩn người suy nghĩ một hồi, rồi tỉnh ngộ ngay:

“Ta cứ coi họ như em gái, nhưng họ... Hà... ta còn việc cần làm, bây giờ cả hai nàng cùng đi hết, ta đành phải lên đường ngay mới được”

Nghĩ đoạn, chàng đi tới chỗ ngã ba đường núi, tiến thẳng về phía trước.

Một lát sau, chàng đi tới chỗ ngã ba đường, thấy nơi đó có hai cái xác nằm ngổn ngang. Chàng ngừng chân lại đưa mắt nhìn, trên ngực có một đống máu tươi đang chảy xuống bãi cỏ có lẽ đã bị một thanh kiếm sắc bén đâm trúng, chỗ cách y chừng bảy tám thước có một thanh trường kiếm bóng nhoáng, thân hình của người đó thấy quen thuộc lắm, vội tới gần nhìn kỹ, liền rùng mình kinh hãi.

Thì ra người bị chết đó là Truy Vân Thủ La Uyên, đại đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh, hôm qua đuổi theo mình vào Tam Mùi Cốc rồi bị Ly Hỏa Chân nhân trói ở trên cây lựu. Nhưng rõ ràng Mẫn Trường Cương đã tới cởi trói cho chúng và dẫn chúng đi rồi, sao tên này lại bị chết thảm thương ở nơi đây như thế.

Chàng vừa nghĩ vừa đi sang phía bên phải để xem cái xác kia, thấy người đó tay không có khí giới, máu còn chảy ra nhiều hơn La Uyên, cổ ở cạnh y bị đê bẹp, chắc khi y bị thương đã lăn lộn một hồi mà vết thương của người này cũng ở trước ngực. Tuy chàng không thấy rõ mặt của người này nhưng chàng cũng đoán chắc là một trong năm người đã cản đường mình bữa nọ. Xem tình hình như vậy hai người này chỉ đấu với kẻ địch được ba hiệp thôi là bị giết liền, đủ thấy kiếm thế của địch nhanh và lạ biết bao. Hình như người đó đã dùng một động tác giết chết hai người cùng một lúc.

Người đó đã dùng cùng một động tác giết chết hai người cùng một lúc.

Nghĩ tới đó, chàng tự nhủ rằng:

- Chả lẽ người đó cũng giỏi thế Càn Khôn Nhất Kiếm tuyệt học của phái Côn Luân ra?

Đồng thời, chàng cũng nhận thấy võ công của hung thủ cao siêu gấp bội mình, nên chàng cứ ngẩn người ra. Chàng bỗng trông thấy chỗ đằng trước, cách mình độ bốn năm trượng, có hai cái xác nữa. Chàng vội lại gần xem, thấy hai người này cũng vận võ tranh và cũng bị đâm thủng ngực như hai người kia, nhưng hai người này vẫn nắm chặt trường kiếm ở trong tay chứ không bị đánh rớt.

Chàng đứng ngẩn nhìn một lúc, lại đoán ra được hai người chắc bỏ chạy nên mới bị giết chết và xác của chúng cách nhau cũng khá xa.

Trong hai người này có một người bị ám khí giết chết chứ không phải bị kiếm đâm phải.

Xem qua một lượt, chàng lại nhận thấy người này bị chân khí đá thương, nhân thương trí mạng chứ không phải bị ám khí gì hết. Vì chàng ước lượng công lực của người đó quá cao, nên mới xét đoán như vậy. Chàng rùng mình một cái, vì thấy bốn người này đều là đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh hết, nên chàng kinh hãi:

“Nguy tai! Nơi đây là chỗ phạm vi thế lực của phái Tần Lãnh. Cứ xem vết máu chưa đọng, cũng đủ thấy những người này bị giết chưa lâu. Hiện giờ hung thủ đã biến mất, nếu mình còn ở lại đây thế nào cũng bị người ta phát hiện và bị mang tiếng oan, muốn cãi cũng không được nữa”

Nghĩ như vậy, chàng đành định đi, bỗng thấy trên đường núi phía đằng trước đã có một bọn người chạy tới. Người đi trước mặc áo

vải trắng, đi nhanh như bay, chân không chạm mặt đất đủ thấy khinh công của người này lợi hại như thế nào? Còn mấy người sau cũng giở hết tốc lực khinh công ra chạy, nhưng cách xa người đi đầu.

Thanh Lam thấy vậy cả kinh, muốn trốn tránh cũng không kịp nữa, đành phải ung dung đi về phía trước.

Khi chàng với đối phương chỉ còn cách nhau chừng năm sáu trượng Thanh Lam đã trông thấy rõ người đi trước là một ông già sỏi đầu, mặt đỏ, tuổi ngoài năm mươi, trán rộng, mày rậm, trông rất oai võ, nhất là hai bên thái dương huyết gồ lên rất cao, đủ thấy ông già này là một tay nội gia cao thủ.

Lúc ấy ông già cũng đang trở mắt lên nhìn chàng, rồi đột nhiên hỏi:

- Ngài là ai? Đến núi Chung Nam này làm gì?

Giọng nói của ông già rất lớn và rất nghiêm nghị.

Thanh Lam đang định trả lời thì những người đi sau ông già đã lớn tiếng nói:

- Sư phụ chính là y. Y là tiểu tử họ Giang đấy.

Thanh Lam đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng nói ấy, mới hay là một trong hai thanh niên mà mình đã gặp ở trong thành Lam Điền bữa nọ. Sau chúng lại theo dõi mình hoài, rồi chúng liên tay với bọn La Uyển năm người đuổi theo mình vào trong Tam Mùi Cốc.

Bây giờ bốn người đã chết, chỉ còn lại có một, nên Thanh Lam kêu khổ thầm và đoán phen này thế nào cũng bị mang tiếng oan và không sao cãi lại được chứ không sai.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì ông già mặt đỏ chính là Mẫn Trường Cương, đại đồ đệ của Thiên Si thượng nhân đã tiến lên. Chàng vội vái tay chào và hỏi:

- Phải, tiểu sinh chính là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động. Xin hỏi lão ca có phải là đại sư huynh Mẫn Trường Cương đấy không?

Mẫn Trường Cương nghe thấy chàng hỏi như vậy, liền sầm nét mặt lại, lạnh lùng nói:

- Lão phu không có một người sư đệ nào trẻ tuổi như ngài. Không biết ngài ở đâu ra mà lại dám nhận liều như thế? Trước mặt lão phu, lão không để cho ngài ngông cuồng như thế đâu. Hà ... hà có phải ngài là đồ đệ của Triển Nguyên Nhân đấy không? Ngay như Triển Nguyên Nhân trông thấy lão phu cũng phải gọi là đại ca.

Thanh Lam nghe nói như thế thắc mắc vô cùng, vì nghe thấy Thiên Si thượng nhân bảo mình gọi ông ta là sư bá, tất nhiên ân sư là đồng vai với ông ta. Vậy sao đồ đệ của ông ta lại bảo ân sư của mình phải gọi y là lão ca như thế.

Trên giang hồ rất chú trọng về vai vế, chàng thấy Trường Cương nói như vậy, không biết nên gọi y như thế nào cho phải. Nhưng chàng nghĩ, sở dĩ Thiên Si thượng nhân bảo mình gọi ông ta là sư bá, chắc ông ta căn cứ Không Không lão nhân, trưởng giáo của phái Không Động mà tính, còn Mẫn Trường Cương bảo Triển Nguyên Nhân gọi y là lão ca, kể cũng không ngoa. Vì Thiên Si thượng nhân của phái Tần Lãnh tự cho mình là Thái Sơn Bắc Đẩu và vai vế cao lắm, nên các đệ tử môn hạ của ông ta thấy sư phụ mình là lãnh tụ võ lâm, tất nhiên phải ngông cuồng và tự đại hơn ai hết. Chúng cho tất cả thiên hạ võ lâm không ai bằng được Thiên Si thượng nhân cả. Đồng thời cũng không coi ai vào đâu hết, nhất là sau khi Thượng Nhân ẩn cư ở trên Lưu Vân Lãnh, không để ý tới việc của giang hồ, tất cả mọi công việc trần tục đều giao cho Trường Cương điều khiển hết, vô tình chúng đã gây nên tính tự kiêu tự đại cho y, và y cũng tự cho mình là người số một của phái Tần Lãnh. Ngày thường đối với Không Không lão nhân của phái Không Động thì còn e dè một chút, còn các môn hạ đệ tử của các phái khác đều cho là tiểu bối hết.

Không Động với Tần Lãnh hai phái có liên quan mật thiết dù không phải là đồng môn, nhưng Triển Nguyên Nhân vì thấy Trường Cương chủ trì phái Tần Lãnh tuổi lại xấp xỉ tuổi mình nên lúc gặp mặt vẫn gọi y là Mẫn đại ca. Ngờ đâu Trường Cương lại không biết điều và vô phép hết sức, nhân thế y liền coi Nguyên Nhân như người đồng vai với mình vậy.

Lúc ấy Thanh Lam hơi ngần người ra giây lát, nghe thấy năm người ở phía sau Trường Cương giận dữ quát tháo:

- Tiểu tử, người trông thấy sư tôn của chúng ta như vậy mà dám hỗn láo, có mau quì xuống chịu tội không?

Quả nhiên Trường Cương liền nổi giận ngay, lớn tiếng quát hỏi tiếp:

- Lão phu nghe nói người ở trong Tiết phủ một kiếm đẩy lui Công Tôn sư đệ. Như vậy, người quả có một chút tài ba đấy. Lần này lại dám một mình xông lên núi Chung Nam bắt cóc đệ tử môn hạ của Nhị sư muội, dám tự tiện vào Tam Mùi Cốc nơi cấm địa. Ngay Triển

Nguyên Nhân đến đây cũng không dám làm bậy như thế. Kể như vậy, người cũng táo gan thực, coi phái Tần Lãn của chúng ta không ra gì hay sao? Khôn hồn thì người hãy theo lão phu đi để chờ lão xét xử, may ra lão phu còn khoan hồng cho.

Thanh Lam nghe thấy đối phương nói một cách thiếu lễ độ như vậy đang định kể chuyện Liễu Kỳ bị thương, mình đem nàng tới đây chữa chạy như thế nào cho đối phương hay. Ngờ đâu chàng vừa lên tiếng nói:

- Mẫn đại sư huynh không nên...

Chàng định nói “ không nên hiểu lầm”, ngờ đâu vừa nói tới đó thì một người ở phía sau Trường Cương đã quát lớn:

- Tiểu tử, người dám nói láo phải không?

- Ủa ! Sư phụ. Mấy người nằm ở dưới đất kia không biết có phải là đại sư huynh và các người không?

Trường Cương thoát cũng không chú ý tới, bây giờ nghe thấy tên đồ đệ nói như vậy liền ngừng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy chỗ cách mình hơn hai mươi trượng có bốn cái xác nằm ngổn ngang tại đó. Y liền ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng, đủ thấy y tức giận tới mức độ nào, và quát tiếp:

- Chúng học võ không chịu chăm chỉ, nên tài nghệ mới hèn kém và làm mất cả oai phong của sư môn đi. Chúng nó chết cũng không đáng tiếc. Nhưng tiểu tử làm một cách gọn gàng và sạch sẽ lắm. Thực không hổ thẹn là môn hạ của phái Không Động.

Thanh Lam thấy Trường Cương nói như vậy, lo âu khôn tả, quả nhiên chàng đoán không sai, thể nào cũng bị hiểu lầm rất lớn. Bây giờ có mồm mà không sao cãi được, chàng liền cười và nói lớn:

- Mẫn đại...

- Câm mồm ! Tiểu tử giết người là phải thường mạng. Lão phu phải giết ngươi trước.

Y là người nóng tính khét tiếng khắp giang hồ, và võ công cũng lợi hại lắm, nên không ai dám trêu ghẹo tới y bao giờ. Hướng hồ y lại ngông cuồng tự đại quen, lúc này trông thấy môn hạ của mình bị giết chết thảm thương như thế, y càng tức giận thêm, vừa quát lớn vừa giơ chưởng ra nhằm đầu Thanh Lam tấn công luôn.

Tuy hai người cách nhau những bốn năm trượng, nhưng Mẫn Trường Cương lúc này ở trong Tần Lãn tài ba chỉ kém có Thiên Si thượng nhân một đôi chút thôi, và lẽ dĩ nhiên y phải giỏi hơn Tam

Nhơn Tử Ni và Độc Giác Tú các người rồi. Huống hồ biệt hiệu của y là Chiếu Thủ Thiên Thiên, nghĩa là một tay lệch trời, võ công của y phải độc đáo hơn người, nên chưởng của y vừa tấn công ra như vũ như bão, oai lực mạnh không thể tưởng tượng được, không kém gì Ly Hỏa Chân Nhân Kỳ Thiên Hành và Phù Lập Kỳ mấy người.

Thanh Lam vừa nghe thấy tiếng quát thì đã thấy chưởng phong của đối phương bao trùm tới chàng không kịp suy nghĩ gì hết, đã vội nhảy nhót tránh né liền.

Chàng không do dự gì cả, vội vận Ly Hợp Thần Công vào song chưởng đó phản công lại. Sự thực, chàng bị bắt buộc mà phải ra tay đấy thôi, chứ chàng cũng không dám chắc chống đỡ nổi những thế công vũ bão ấy của Trường Cương.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu “Bùng”, người của chàng đã loạng choạng lui về phía sau một bước, nhưng đồng thời cũng có kỳ tích xuất hiện là công lực của chàng đã đẩy lui được chưởng phong của đối phương, vì Mẫn Trường Cương ít nhất cũng có ba bốn chục năm công lực mà Ly Hợp Thần Công của mình mới có ba bốn thành hỏa hầu, nay đẩy lui được như thế, chàng không kinh ngạc sao được.

Khi ở Tam Mùi Cốc, chàng chỉ biết Ly Hợp Thần Công có thể lôi kéo được sức lực của kẻ địch thôi, không ngờ bây giờ chàng lại phát giác ra Ly Hợp Thần Công còn có thể phản trấn được sức mạnh của đối phương nữa.

Chàng kinh hãi và mừng rỡ như điên khùng, còn Trường Cương bị chàng chống đỡ nổi thế chưởng đó cứ đứng ngẩn người ra, ngạc nhiên hết sức. Y vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng, để tránh sức phản trấn của chàng, rồi cười nhạt hỏi:

- Tiểu tử này, ngươi đã học được Ly Hợp Thần Công đấy à? Thảo nào mà ngươi chả táo gan như thế?

Y nói xong lại quát lớn một tiếng, giơ hai tay ra, mười ngón tay như mười cái móc, cái áo dài của y cũng phồng lên như người thổi hơi vậy, rồi y trợn đôi lông mày lên, quắc mắt giận dữ nhìn, trông rất ghê sợ, và từ từ tiến bước tới gần Thanh Lam.

Thanh Lam cũng biết ba thành hỏa hầu Ly Hợp Thần Công của mình chống đỡ không nổi mười thành công lực của Trường Cương, nhất là lúc này y đang tức giận như điên như khùng và đã giở toàn lực ra đối phó với mình. Chàng bỗng nghĩ tới thân pháp vội vã rút lui của Ly Hỏa Chân Nhân trong lúc ông ta vừa chữa xong cho Liễu

Kỳ, chàng liền bắt chước ngay thân pháp đó, thân hình nhanh như điện chớp, rút lui luôn về phía sau hơn hai trượng, mồm thì nói:

- Mẫn đại sư huynh hãy ngừng tay. Đây là một sự hiểu lầm, tiểu sinh còn có lời muốn nói.

Trường Cương thấy mình tấn công luôn hai thế đều hụt cả, lại rống lên một tiếng, rồi như bóng theo hình, quát hỏi tiếp:

- Ngoài người ra còn có ai lên núi Chung Nam này nữa? Hừ ! Ngày hôm nay ta không giết chết được người, ta không nguôi cơn giận.

Nói xong, y lại giơ mười ngón tay lên nhằm người Thanh Lam chộp tới.

Đồng thời, năm tên môn hạ của Trường Cương cũng rút trường kiếm ra đứng xếp hàng ngang để chặn đường thối lui của Thanh Lam.

Thanh Lam thấy vậy cả kinh, vội nhảy tẻo sang bên trong khi đó chàng ra tay nhanh như điện chớp, dùng lối điểm huyết tay trái của Ly Hỏa Chân Nhân, chỉ có một thế điểm thôi mà đã có tới ba tên thanh niên kia bị điểm trúng rồi. Đồng thời chàng cũng rút bảo kiếm ra khỏi bao mà quát bảo Trường Cương rằng:

- Mẫn Trường Cương, nếu người còn tiến lên một bước đừng có trách tiểu sinh hạ độc thủ đấy nhé.

Thanh Lam tay cầm Thất Tinh kiếm đứng sừng sững ra đó trông rất oai nghi.

Mẫn Trường Cương không ngờ đối phương trẻ tuổi như vậy, trong lúc mình tấn công mà còn ra tay điểm huyết được ba đệ tử của mình. Vì bứt dây động rừng, nên y không dám tiến lên nữa. Y đứng ngăn người ra giây lát, rồi đột nhiên cười như điên như khùng và nói tiếp:

- Tiểu tử, người có giỏi thì giết chúng đi. Lão phu sẽ trả thù cho chúng.

Thanh Lam nói tiếp:

- Mẫn đại sư huynh, đây là một sự hiểu nhầm.

- Tiểu tử khỏi cần nói nhiều. Nếu người không ra tay thì lão phu ra tay trước.

Nói xong y giơ hai tay lên, danh định tiến tới.

- Đứng yên!

Thanh Lam quát xong, vội móc túi lấy viên ngọc của Thiên Si thượng nhân ra, rồi quát lên:

- Mẫn đại sư huynh thử xem vật này là vật gì?

Trường Cương liền biến sắc mặt, vội ngừng chân lại, trầm giọng quát hỏi:

- Đây là viên Bối Ngọc của ân sư vẫn đem theo ở trong người. Tiểu tử, ngươi lấy ở đâu ra thế?

- Đây là đại sư bá đích tay tặng cho tiểu đệ, chẳng hay Mẫn đại sư huynh có thể cho tiểu đệ nói rõ nguyên nhân chẳng?

Trường Cương nghe thấy chàng nói như thế, trù trù không dám lên tiếng nữa, hướng hồ thấy ngọc như thấy ân sư, nên dù y ngông cuồng đến đâu cũng không dám tiến lên, và cố nén lửa giận đáp:

- Được! Ngươi cứ nói đi.

Thanh Lam thấu trường kiếm bỏ vào bao, giải huyết cho ba người nọ, rồi chấp tay chào và nói:

- Tiểu đệ đã thất lễ với vị cao túc của đại sư huynh đó là sự bất đắc dĩ đấy thôi, xin đại sư huynh lượng thứ cho.

Trường Cương cười nhạt một tiếng, không trả lời.

Thanh Lam bèn đem chuyện Liễu Kỳ đuổi theo Yến Sơn Song Kiệt, bị Tuyệt Tình trâm bắn trúng, mình đem nàng lên Tam Mùi Cốc cầu Ly Hỏa Chân Nhân cứu chữa cho. Sau gặp Thiên Si thượng nhân tặng cho viên Bối Ngọc, vì mình phải đi Ngao Sơn, không ngờ tới đây phát giác bốn xác chết... Đây đầu đuôi câu chuyện chỉ có thể thôi.

Mẫn Trường Cương là người giàu kinh nghiệm, nhận thấy lời nói của Thanh Lam có nhiều chỗ hơi thiết sót, nên y chờ chàng nói xong, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Theo lời ngươi nói thì Kỳ nhi đã lành mạnh rồi, vậy hiện giờ Kỳ nhi đâu?

Thanh Lam thấy đối phương nhìn thẳng vào mặt mình như vậy, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nàng đã đi trước.

- Chỉ sợ lời nói của ngươi không đúng với sự thực thôi?

- Những lời của tiểu đệ vừa nói câu nào cũng đúng sự thực hết, không ngoa nửa lời, tuy bên trong còn một vài chỗ tiểu đệ không tiện nói ra, đó là việc riêng của tiểu đệ, còn bốn vị lệnh cao túc bị giết thì không liên can gì tới tiểu đệ.

Trường Cương nghe xong liền quát lớn:

- Họ Giang kia, lão phu có phải là người tầm thường đâu mà ngươi dám lừa dối lão phu? Nhưng bây giờ vì ngươi có ngọc phù của ân sư thì ngày hôm nay ta để cho ngươi xuống núi, nhưng món nợ máu này một ngày kia chúng ta thể nào cũng phải thanh toán cho kỳ được.

Nói xong, y giận dữ quay mình đi luôn, còn năm tên môn hạ cũng đem bốn cái xác nợ đi theo liền.

Thanh Lam chờ chúng đi mất dạng rồi, đứng ngăn người ra ở đó và nghĩ thầm:

“Ta cứ tưởng Thiên Si thượng nhân lượng thứ cho ta sự hiểu lầm với Tần Lãnh thế nào cũng giàn xếp xong. Ngờ đâu lại gặp phải bốn đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh bị giết chết như thế này. Bây giờ mình lại mang thêm mối oan vào người nữa. Lời Trường Cương trong lúc bỏ đi, rõ ràng chỉ định ta là hung thủ, nhưng vì nể viên ngọc của Thiên Si thượng nhân mà y mới phải hậm hực rút lui. Như vậy oán cũ chưa giải thích xong thì lại chất thêm thù mới. Chuyện này thực là bất ngờ quá.”

Nghĩ đến Ngao Sơn đại hội, chàng đếm đốt ngón tay chỉ còn có năm ngày nữa thôi, rồi lẩm bẩm:

“Có lẽ ân sư mình đã đi tới đó rồi”

Nghĩ như vậy, chàng càng bàng hoàng hoảng sợ thêm. Sau chàng quyết định gặp ân sư đã rồi hãy định đoạt mọi việc sau vì ân sư của mình rất giàu kinh nghiệm giang hồ, may ra ông ta hòa giải được sự hiểu lầm này.

Nghĩ như vậy, chàng liền rảo bước đi luôn. Không bao lâu chàng đã tới dãy núi Ngao Sơn. Lúc đó là chiều ngày thứ ba cách Tết Đoan Ngọ chỉ còn có ba hôm thôi. Chàng muốn gặp ân sư trước buổi họp, nên chàng cứ đợi chờ ở chỗ đường đi lên núi.

Chàng đứng đợi chờ được một lát, bỗng thấy có hai cái bóng người ở đằng xa đi tới, vừa trông thấy mặt của hai người đó, chàng đã rùng mình kinh hãi.

o0o